

[Handelsministeren.]

Forholdene er, skal der saamænd ikke meget til for at ryste vore økonomiske Forhold. Vi er som en lille Baad paa et oprørt Hav, og der er ikke mange Sikkerhedsforanstaltninger, vi kan træffe over for de særdeles indgribende Foranstaltninger, der indirekte bliver truffet af andre Lande over for vor Økonomi. Vi er vel nok et af de Lande, der er allermost udsat for ubehagelige Overraskelser, fordi vi har haft en saa kolossal Samhandel med andre Lande og ikke i en Haand vending kan indrette vore Forhold saaledes, at vi kan indskrænke Samhandelen med Omverdenen paa samme Maade, som andre Lande forlængst har gjort det ved Foranstaltninger, der tog Sigte paa at dæmme op for Udlandets Varer og at beskytte den hjemlige Produktion.

Stensballe: Jeg skal ikke lade mig friste til at gaa ind i en stor Debat om de Problemer, der er rejst her. For mig staar det saaledes, at det, det kommer an paa, er, at vi kommer til Ende med Behandlingen af dette Lovforslag og faar givet det en Form, som vi mener at kunne tage Ansvar for.

Naar det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) saa stærkt fremhæver de beskæftigelsesmæssige Forhold, vil jeg dog sige, at det er ikke Formaalet med Lovforslaget. Lovforslaget har i væsentlig Grad, som det er opbygget fra Begyndelsen af, handelspolitiske og valutariske Formaal. At Loven samtidig har medført Fordele ogsaa i beskæftigelsesmæssig Henseende, er for saa vidt kun godt, men jeg tror dog, at hvis det netop var det, der var Formaalet, er vi ikke kommet saa særdeles godt fra det. For vel er der skabt mere Beskæftigelse i flere Virksomheder, men samtidig er Beskæftigelsen hemmet i andre Virksomheder, saa at det i hvert Fald i nogen Grad mere er en Overflytning, en Ombytning; der er sket, end en Forøgelse af Beskæftigelsen. Jeg synes ogsaa, naar jeg læser igennem, hvad der er sagt i Folketinget om dette, at man ikke med særlig Tydelighed har kunnet fastslaa, at der er kommet øget Beskæftigelse her i Landet, i hvert Fald ikke i synderlig stort Omfang ud over i visse industrielle Virksomheder. At det er sket, er jo kun af det gode, og jeg vil haabe, at denne øgede Virksomhed maa holde sig, selv efter at denne Lovgivning maaske er ophørt, at Loven kan give Virksomhederne den fornødne Styrke til fremdeles at virke lige saa godt som nu, saaledes at der i Fremtiden kan blive lige saa stor Beskæftigelse som nu.

Til det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Hendriksen) vil jeg gerne sige, at vi er ganske indforstaaet med, at der ikke her er Tale om en permanent Ordning, tværtimod; og vi er indforstaaet med, at man skal se at afvikle denne Ordning, tilpasse den saa meget, som det kan lade sig gøre, efter Forholdene, og jeg kan tilføje: saa hurtigt, det kan lade sig gøre. Men jeg for mit Vedkommende er i hvert Fald ikke saa optimistisk med Hensyn til det Udvalg, der skal arbejde i Henhold til Lovforslagets § 7, som jeg tror at have forstaaet, at den ærede konservative Ordfører er. Jeg tror ikke, det saa meget bliver dette Udvalgs Arbejde, det kommer an paa som paa, hvorledes Forholdene former sig ude omkring os og i vort Land. Men derfor ønsker jeg selvfølgelig alligevel, at dette Udvalg maa faa Held, navnlig til at faa foreslaaet en Tilpasning efter Forholdene, som de kommer til at ligge, bragt til Veje, og faa tilrettelagt, hvis det er muligt, den Afvikling, som ogsaa vi inden for vort Parti ønsker.

Derfor tror jeg ogsaa, at mine Partifæller i Folketinget i Virkeligheden har haft Ret, naar de har ønsket, at Lovens Gyldighedstid ikke skulde være et Aar — endsige halvandet Aar, som jeg forstaaer, det har været foreslaaet af Det konservative Folkeparti —, men noget mindre end et Aar. Men de er nu altsaa gaaet med til, at Loven skal gælde til den 31. December 1934, og det vil vi heller ikke modsætte os. Jeg tror, at en Lovgivning som denne, ved hvilken det gælder om at faa Erfaringer og bruge disse til at tilpasse sig efter Forholdene, saaledes at Loven, som jeg ogsaa udtalte, første Gang jeg havde Ordet, kan komme til at virke saa lidt generende som muligt for Erhvervene, at netop en saadan Lovgivning bør komme til Revision forholdsvis hyppigt. Det er ikke heldigt, at Loven kommer til at ligge alt for lang Tid hen; saa svækkes i hvert Fald, tror jeg, Ministerens Initiativ til at faa gode Ændringer indført deri, og Rigsdagen faar jo slet ikke med Loven at gøre i den Tid, den skal virke, da den ligger hos Administrationen, og selv Valutaudvalget kan maaske have vanskeligt ved at trænge igennem paa den Maade, som det kunde ske, hvis Lovforslaget kom frem for Rigsdagen. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig derved, men kun tilføje, at jeg ikke tror, at Forslaget om en Udskydelse til 1935 under Hensyn til et saadant Udvalgsarbejde vilde faa en heldig Virkning med Hensyn til Afvikling og Tilpasning i Administrationen.

Jeg forstod paa den højtærede Minister,